mise, nemá stížnost žádných námitek, a zůstává tedy tento výrok stížností nedotčen.

Zbývá tudíž pouze přezkoumati výrok uvedený svrchu pod č. 1. V tom směru je na sporu otázka, zda prohlášením ředitele W. byl Josef L. vysazen z práce na dobu neurčitou, jak tvrdí stížnost, či zda prohlášením tím nemělo ohledně Josefa L. býti nic měněno na dosavadních směrnicích vysazování z práce, tedy zda Josef L. i po tomto prohlášení zůstal vysazen z práce pouze na určitou dobu 14 dnů, jak tvrdí žal. úřad. Otázka ta pro řešení tohoto sporu je rozhodná z toho důvodu, poněvadž podle judikatury nss-u dlužno vysazení z práce na dobu neurčitou bez nároku na mzdu klásti na roveň propuštění z práce, takže, týká-li se takové vysazení člena záv. výboru, je k němu zapotřebí souhlasu rozhodčí komise a bez tohoto souhlasu je nepřípustné (srov. Boh. A 3809/24).

Jaký obsah mělo prohlášení ředitele W., dlužno zodpověděti ze znění tohoto prohlášení. Podle protokolu sepsaného o výpovědi ředitele W. před rozhodčí komisí vypověděl tento, že se ho Josef L. ptal po výplatě dne 12. února 1932, zda příští týden může přijíti do práce, načež ředitel W. odpověděl, že nikoliv, ježto není práce. Na otázku Josefa L.: »Tak až na další mám dovolenou,« odpověděl ředitel W.: »Ano, až na další, až opět bude práce.« Z tohoto prohlášení, o jehož znění není sporu, nemohl žal. úřad logicky dospěti k úsudku, že vysazení Josefa L. z práce zůstalo omezeno na dobu 14 dnů, když prohlášením tím dán byl na dovolenou »až na další, až opět bude práce«, což fakticky značí dovolenou na dobu neurčitou.

Opačný úsudek žalovaného úřadu je contra acta a tudíž vadný. Pro vadu tu bylo výrok sub 1 uvedený zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.901.

Samospráva obecní: I. Za účinnosti zák. č. 125/1927 Sb. je přípustno odvolání k min. vnitra z rozhodnutí zem. úřadu, vydaného o změně hranic dvou obcí, z nichž jedna se změnou nesouhlasí. — II. Obec, žádající za změnu hranic s obcí druhou, která se změnou nesouhlasí, nemá podle § 4 obec. zříz. čes. právního nároku na povolení změny.

(Nález ze dne 9. května 1935 č. 15.357/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 10.597/32; ad II. Boh. A 11.599/34.

Věc: Obec P. (adv. Dr. Josef Pilař z Prahy) proti ministerstvu vnitra (za zúč. obec K. adv. Dr. Karel Eckstein z Plzně) o změnu hranic.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 21. června 1930 zem. úřad v Praze po slyšení zem. výboru, okr. výboru v Rokycanech, jakož i příslušných úřadů finančních a soudů povolil podle § 4 obec. zříz. k žádosti obce P. změnu

obecních hranic mezi touto obcí a obcí K. v rozsahu, na němž se usneslo obecní zastupitelstvo v P. ve schůzi dne 16. června 1927. Zároveň bylo vysloveno, že obec P. jest povinna do 6 měsíců po pravoplatnosti tohoto výměru zaplatiti obci K. náhradu 8000 Kč za úbytek daňové základny.

Min. vnitra k odvolání obce K. výnosem z 24. září 1932 zrušilo uvedený výměr zem. úřadu a žádosti obce P. za změnu hranic s obcí K. nevyhovělo, jelikož pro tak značný přesun hranic obce P. (o více než 374 ha) není závažných důvodů.

Uvažuje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, musil se nss z úřední povinnosti, jakož i k námitce, obsažené v tomto směru ve stížnosti, vypořádati s otázkou, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem podle zák. k tomu příslušným:

Nař. rozhodnutím zrušilo min. vnitra na odvolání zúčastněné strany výměr zem. úřadu z 21. června 1930, kterým byla po slyšení zem. výboru povolena změna hranic mezi obcemi P. a K. Poněvadž obec K. se změnou hranic, jíž se obec P. domáhala, nebyla srozuměna, byl podle § 4 čes. obec. zříz. ve znění zák. z 19. srpna 1893 č. 59 z. z. čes. a se zřetelem na ustanovení 2. odst. § 99 zák. č. 125/1927 Sb. povolán k rozhodnutí o žádosti obce P. zem. úřad po slyšení zem. výboru. Rozhodnutí zem. úřadu nebylo však rozhodnutím konečným, nýbrž podléhalo dalšímu instančnímu přezkoumání, neboť — jak nss vyslovil v nál. Boh. A 10.597/32, opírajícím se o usnesení adm. plena Boh. A CCCXLIII/33 — jest předpisem čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. normována nejen zásada, že pořad instancí v oboru politické správy je zásadně omezen na dvě stolice, nýbrž je tu stanoveno i positivně, že ve věcech vnitřní správy svěřené politickým úřadům jest proti rozhodnutí, které učinil v I. stolici úřad zemský, zásadně přípustno odvolání k úřadu vyššímu — ministerstvu. Normy čl. 8 org. zák. o přípustnosti opravného prostředku a o instančním pořadu postihují jako výlučné pravidlo, platné v těchto směrech, rozhodnutí a opatření zem. úřadů, vydaná při výkonu jejich kompetence podle § 5 org. zák. Uvedená zásada platí ovšem pouze potud, »pokud opravný prostředek není vyloučen«. Opravný prostředek je však v tomto smyslu vyloučen pouze tam, kde jej — ač by o sobě byl možný — zákon positivně vylučuje, dávaje zřejmě najevo, že v tomto případě opravný prostředek, o sobě možný, připustiti nelze. Z rozhodnutí zem. úřadu o změně hranic opravný prostředek vyloučen není, neboť konečnost rozhodnutí býv. zem. výboru (§ 4 čes. obec. zříz. ve znění zák. č. 59/1893 z. z. čes.) nebyla důsledkem positivní normy, vylučující opravný prostředek, nýbrž důsledkem hierarchického postavení zem. výboru. Není-li však podle toho z rozhodnutí zem. úřadu opravný prostředek výslovně vyloučen, bylo lze z tohoto rozhodnutí odvolati se k min. vnitra, které je se zřetelem na 1. odst. čl. 1 zák. o organisaci politické správy příslušným ministerstvem podle 1. odst. čl. 8 tohoto zák. K poukazu stížnosti na nál. Boh. A 10.067/32 stačí poznamenati, že tento nález byl vydán před usnesením výše uvedeného adm. plena.

Ve věci uvážil nss toto:

Podle § 2 zákona o ss jest nss povolán rozhodovati o stížnostech, směřujících proti rozhodnutím neb opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že jimi bylo zasaženo do jeho subj. práv. Se zřetelem na toto ustanovení zák. o ss jest předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkretním rozhodnutím správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu, založené platným právním předpisem. Je tudíž zkoumati, zdali a pokud je ve věci, o kterou jde, možno mluviti o subj. právu strany na určité rozhodnutí neb určitý postup úřadu.

Nař. rozhodnutí se opírá o ustanovení 2. odst. § 4 čes. obec. zříz. ve znění zák. z 19. srpna 1893 č. 59 z. z. čes., upraveného 2. odst. § 99 zák. č. 125/1927 Sb. Toto zákonné ustanovení určuje jen, že o žádosti za změnu hranic, s níž nejsou všechny zúčastněné obce srozuměny, rozhoduje zem. úřad po slyšení zem. výboru. Zda a za kterých podmínek jest úřad povinen takové žádosti vyhověti, zákon nestanoví, nýbrž dává rozhodnutí o této otázce neomezeně do rukou zem. úřadu. Z právní povahy obce jako korporace s vlastní osobností lze sice dovoditi zásadně právo obce na to, aby do její územní integrity nebylo zasahováno leč v případech a způsobem, jak stanoví zákon, takže obci, na jejíž úkor má býti změna hranic provedena, nelze upříti právo, aby se jako procesní strana bránila proti navržené změně hranic. Bylo by však potřebí positivního předpisu zák., aby bylo lze konstruovati právní nárok obce na to, aby navrhovaná jí změna hranic byla na úkor územního obvodu druhé obce povolena. Výše cit. zák. ustanovení takového předpisu neobsahuje a nemá proto obec, dožadující se změny hranic na úkor území sousední obce, právního nároku, aby této její žádosti bylo vyhověno. K témuž závěru dospěl nss již v nál. Boh. A 11.599/34.

Podle toho nemůže rozhodnutím min. vnitra, kterým žádost stěžující si obce za změnu hranic byla zamítnuta, ať stalo se tak z důvodů jakýchkoli, dotčeno býti nějaké subj. právo obce (§ 2 zák. o ss). S hlediska toho jeví se veškeré věcné námitky, které stížnost formuluje proti nař. rozhodnutí, bezdůvodnými, a nemohly by také ve stížnosti uplatňované vady řízení, ani kdyby se ukázaly pravdivými, přivoditi zrušení nař. rozhodnutí, jež obec pro nedostatek subj. práva s úspěchem nemůže bráti v odpor.

Č. 11.902.

Samospráva obecní: * Také spojení obcí ke společnému ústavu může se státi jen podle § 93 nebo § 94 čes. ob. zřízení; § 95 upravuje pouze zřizování orgánů ke správě takového společného ústavu.

(Nález ze dne 9. května 1935 č. 15.651/35.)

Věc: Obec A. a kuratorium společných jatek v A. proti zemskému úřadu v Praze o zúročení a amortisaci zápůjčky.